

FOLKET VID TIDENS SLUT

Naturligtvis går världen under. Det går fort, fortare än någon kunnat ana. Den röda pesten slår till mot en värld redan på randen till kollaps. Klimatkatastrofer, global ekonomisk kris, växande konflikt mellan gamla och nya supermakter. När farsoten kommer rasar den sista tunna fasaden av stabilitet.

En miljard människor dör det första året. Paniken är total, solidariteten mellan världens länder obefintlig. Krig utbryter om planetens sista tvinnande resurser. För första gången sedan 1945 används kärnvapen i en aktiv väpnad konflikt. Svampmolnen stiger mot skyn från öst till väst.

Alla försöker rädda sig själva. De rika och mäktiga startar monumentala projekt för att fly från jordens döende yta: under jorden, till havets botten, ut i rymden. Platserna i dessa mänsklighetens sista livbåtar är för-tvivlat få. För de flesta av jordens invånare finns ingen räddning.

När allt är över ligger jorden stilla och allsmäktig. Naturen tar her-ravälde över ruinstäderna. Vindar sveper ostört längs autostrador för-vändlade till gravfält. Tiden gnager loss skyskrapornas fönster, som faller till marken likt ett stilla regn av glas.

Men livet håller ut. Spillror av mänsklighet överlever katastrofen. I Arken, en liten bosättning vid ruinstadens rand, lever Folket. Ni är mänsklighetens arvtagare - men inte riktigt människor längre. Ni är förvridda avbilder, muterade missfoster. Era kroppar och hjärnor kan utlösa fantastiska krafter, men ni är instabila. Bräckliga. Ingen av Folket är över 30 år gammal.

Utom Den gamle. Er ledare, men inte som ni. En av den gamla tidens folk. I årtionden har han förmanat er: Var på er vakt, lämna aldrig Arken. Stanna här, annars tar Rötan er. Eller något ännu värre. Ni har gjort som han vill. Levt av konserver från den gamla tiden. Jagat bort alla som närmats sig Arken. Aldrig vågat er ut i Zonen, som Den gamle kallar världen utanför.

Men den trygga tiden är förbi. Konservburkarna är nästan slut, och kampen hårdnar om dem som finns kvar. Ni hungrar. Fraktioner bildas, bossar i toppen och slavar i botten. I mitten fixare som försöker sko sig på allt och alla. Och Den gamle orkar knappt stå längre. De säger att han inte kan pissa utan hjälp. Ni får klara er själva nu.

Det är dags att våga sig ut. Att utforska Zonen, samla artefakter och kunskap. Bygga, odla, söka kontakter med andra, skapa ett nytt samhälle på ruinerna av det gamla. Att söka ert ursprung. Inga barn föds hos Folket - gör ni inget kommer ni att dö ut. Kanske, en dag, hittar ni legendernas Eden, det gamla folkets tillflyktsort mitt i helvetet. Där finns räddningen och kunskapen, sägs det i sagorna.

Kanske är det skitsnack. Det spelar ingen roll. Ni har inget val. Det är nu det börjar.

Detta är År Noll.